

Pink-blues

”Je pink blijft altijd wat scheef staan,” zei de plastisch chirurg. ”Rechter kunnen we hem niet maken. Maar als je nergens achter blijft haken, kun je er probleemloos mee door het leven.” Hij klonk opgewekt, terwijl ik naar mijn pink staarde en voorzag hoe ik in de toekomst op fatale momenten zou-misgrijpen. Dichtklappende deuren. Uitschietende snoeischaren. Na een handdruk nog maar negen vingers hebben.

De specialist grijnsde. Witte tanden boven een witte jas. ”Gelukkig hoef je je pink niet te gebruiken bij het hardlopen. Als je tenminste overeind blijft.” Voor ik het wist reikte hij me de hand met een zo ver mogelijk uitgestrekte arm. Als teken dat het nazorgconsult ten einde was en geen minuut langer mocht duren.

Hardlopen was de eerste sport waar ik letterlijk en figuurlijk mee uit de voeten kon. Niet als sprinter met spierbundels. Wel als het pezige type lange afstandloper, dat langzaam op gang komt, zich vastbijt en niet opgeeft voor de eindstreep in zicht is. Met een ingehouden lachje kon ik lopers voorbijsnellen, die me op de eerste meters hun hielen hadden laten zien. Maar ik genoot vooral van het lopen zelf. Hoe ik op een dopaminegolf door de bossen danste en door niets of niemand belemmerd de lanen uit zweefde. Naarmate de eindstreep naderde, won de tijd van de eeuwigheid. Steeds werd mijn eindtijd sneller en verbeterde ik mijn PR. Ook na mijn veertigste bleef ik een blijde loper, zolang ik niet of maar een beetje achteruitging. Toch knaagde er iets. Was deelnemen genoeg? Deelnemer wás ik, getuige mijn doos roestige medailles waarvoor het uitlopen van de race of slechts aan de start verschijnen al voldoende was. Met de halve marathon van Bergen als pronkstuk. Die toptijd van één uur en eenendertig minuten zou ik nooit meer overtreffen. Helemaal niet slecht voor een recreant. Maar wie wil er niet eens winnen?

Op een dag had ik me ingeschreven voor een tienkilometerloop in een dorpje in de polder. Klein deelnemersveld, slechts vijftig lopers. Ideale omstandigheden: achttien graden, bijna windstil, droog en toch vocht in de lucht na een regenbui.

Lange tijd liep ik door polders, midden in de tweede groep. Tot de één na de ander afviel en ik om de bocht bij een molen de kopgroep voor mij zag opdoemen. Ik dwong mijzelf niet meteen te versnellen, maar heel langzaam het tempo op te voeren. Een kilometer lang liep ik in mijn eentje door weilanden met koeien over een kaarsrechte weg met zijwegen, afgezet met rood-witte linten. Gele hesjes moedigden mij aan of staarden glazig voor zich uit. Het maakte me niet uit, ik telde paaltjes en bomen. Er was niets dan de weg en mijn voeten. Bij de eerste huizen van het dorp begon ik weer te denken. Hoe ver nog tot de eindstreep? De kopgroep viel uiteen. Ik passeerde een paar lopers en kreeg aansluiting met de eerste drie. Twee mannen en een vrouw. Een vervelend stemmetje herinnerde mij aan een eerdere wedstrijd, waar ik vlak voor het einde de man met de hamer was tegengekomen. Zwarte vlekken voor mijn ogen. De laatste meters gewandeld. Iemand langs de kant zei: ”Daar komen de kneuzen.”

Maar nu was ik fitter, liep in een perfecte cadans, nog niet verzuurd. In één ritme rende de groep een Vinex-wijk door, hijgend een hoek om naar het dorpsplein. Daar versmalden dranghekken de looproute richting de finish. Ik zette aan voor een eindsprint, pakte de kop en raakte de anderen kwijt. Adrenaline in mijn lijf. In de verte lonkte het finishlint. Hingen er toeschouwers over de dranghekken? Stond er een hek scheef opgesteld? Mijn voet stootte tegen metaal. Machteloos zee ik naar de grond en voelde mijn rechterhand dubbelklappen op de klinkers. Schurende pijn bij mijn pink en ringvinger. De mannen struikelden over mij heen, de vrouw hoorde ik juichen.

Bijgelovig vermeed ik de uitgestoken hand van de chirurg, mompelde iets en verdween met mijn pink als een stijf hondje aan de lijn. Jaren later staat die pink nog steeds uit het lood. Maar hij overleefde een val van de trap en zelfs een zipline-avontuur. Voor handdrukken hoef ik niet bang te zijn. Weinig mensen schudden nog handen. Witjassen al helemaal niet. Meestal weet ik niet eens dat ik een pink heb. Tot hij even aan een trapeuning blijft haken. Dan kijken we elkaar aan en fluistert hij zachtjes omhoog: "Net niet."

Henk Gilhuis – Houten

Eervolle vermelding